

Lekker spraakzaam op de koffie bij...

Deze rubriek leent zich bij uitstek voor een onderhoudend gesprek met een van die (on)opvallende inwoners van Bostel en omgeving



Zanger Martien Habraken

Martien Habraken vierde dit jaar zijn 50-jarig lidmaatschap van het Heilig Hartkoor. Van vrijdag 15 tot en met zondag 17 mei herdacht hij dit jubileum met het koor in Echternach, door weer net als vroeger de avondmis te verzorgen in de basiliek van de Heilige Willibrordus. Als Habraken enigszins kan, zingt hij nog alle diensten. „Je hoort wel eens dat ze zeggen: Die oude man krast nog zo mee”, weet Habraken. „Ik heb daar geen moeite mee, omdat ik altijd heb doorgezongen. Ik zeg altijd: Je kunt geen twee heren dienen. Dus dat goed doen.

En goed heeft Habraken (72) het altijd gedaan. In Echternach werd hij daarom onderscheiden met

Ik ben nooit getrouwd en heb op een gegeven moment besloten me in plaats daarvan in te zetten voor het jongenskoor. En dat deed ik niet alleen.”

Hij legt uit: „We zijn een grote familie geweest en er waren zoveel mensen die samenwerkten en ervan genoten het koor met zorg te omringen. Ik ben heel trots en heb respect voor veel oud-leden van het jongenskoor. Veel hebben het ver geschopt in het muziekvak. Heel veel zijn ook dirigent geworden van een koor en allemaal zeggen ze dat ze dat aan Cantasona te danken hebben. Maar bij het jongenskoor werd dan ook niet hart en ziel ge-

Ook de ideale omstandigheden geeft Habraken op voor zijn succes. De jubilaris startte begin jaren

Het meeste leerden de jongens toch van Habraken en consorten. Ze moesten er hard voor werken, maar de koorleider maakte er een wedstrijd van door een kaartensysteem te bedenken waarmee men een steeds hogere positie kreeg. De kinderen begonnen als zangerette met een rode kaart. Dat betekende dat ze alleen maar les kregen. Wie een grijze kaart verdiende was zo ver, dat hij mocht meezingen in de volkszang. Na zo'n twee jaar interne opleiding verdienden ze uiteindelijk een uniform en een vaste plaats in het koor, dat van ongekende kwaliteit was. Naast zingen werd in het jongenskoor ook veel aandacht aan ontspanning gegeven. „Je moest die jongens toen natuurlijk ook wel stimuleren. N

'Zo gek waren we toen'

een plaquette van de St.-Gregoriusvereniging. Deze wordt uitgereikt voor bijzondere verdiensten. Daarmee bedoelt de vereniging ook écht bijzondere verdiensten. Habraken is de tweede in Nederland die de onderscheiding heeft gekregen. Hij verdiende het ereteken voor zijn lange lidmaatschap; de ruim twintig jaar dat hij voorzitter was; maar bovenal voor zijn inzet voor het jongenskoor Cantasona dat in zijn hoogtijdagen veel aan 'Moeder Overste' of 'D'n Tinus' te danken heeft gehad. In de tijd dat het jongenskoor nog wekelijks optrad voor de KRO-radio en televisie en jaarlijks in de Echternachse basiliek, was Habraken begeleider, instructeur, zangleraar en stuwende kracht van het toen beroemde gezelschap.

Habraken had de onderscheiding ondanks alles niet verwacht. „Ik wilde met z'n allen naar Echternach om mijn vijftig-jarig jubileum te vieren. Dat vond ik eigenlijk meer dan genoeg. Bovendien vraag ik me af of ik die plaquette wel heb verdiend. Anderen steken

vijftig met drie anderen als leider van het jongenskoor. Dit stond toen nog in de kinderschoenen, omdat het pas na de oorlog was opgericht. „In die tijd werd er heel veel aan muziekonderwijs gedaan in Bostel”, weet Habraken nog goed. „Op de scholen werd toen de Ward-methode toegepast voor muziekonderwijs. Die was vooral ideaal voor kerkzang, er komt ook Gregoriaans bij aan bod. Daarnaast was er de muziekschool, waar bijna iedereen op zat. Heel veel jongens waren dus al bezig met muziek.”

„Bovendien konden wij eisen stellen. Het was of de verkenner, of voetbal of het koor. Dat er ook niet anders, want er waren de hele week door repetities. Elke zondag was er een nieuwe hoogmis en daarnaast waren er nog de radio-optredens. De jongens werden zo goed opgeleid dat ze allemaal na een paar jaar elk willekeurig stuk uit het Graduale Romanum konden zingen. Ze zongen ook allemaal vlot van papier, zo hebben ze wel eens zonder voorbereiding een vierstemmige mis op no-

werkte de bedevaart naar Echternach natuurlijk geweldig. In de beginjaren hebben we twaalf jaar achter elkaar in de St. Willibrordus-basiliek gezongen. Maar daarnaast gebeurde er ook van alles. Er waren vaak filmavonden bij een van de leiders. Een heleboel films hadden we zelf en soms huurden we er. Met Sinterklaas was er ook altijd wel wat te doen en dat hadden we nog vrij regelmatig de ouderavond. Die bestonden uit de helft zang en de helft toneel. Een tijd lang hadden we een zelf opgeknapte bus. Daarmee gingen de Cabarets (Cantasonabaardclub) daar op vakantie. Dat kostte dan wel wat, maar zo gek waren we toen.”

Na vijftig jaar kijkt Habraken met heel veel liefde en plezier terug op zijn zangcarrière tot nu toe. „Daarom vond ik dat we wel weer iets speciaals konden doen door nog één keer naar Luxemburg te gaan. Maar die plaquette was echt niet nodig.” Tijdens de reis naar Luxemburg is ook Martien van Griensven uit St.-Michielsgestel gehuldigd. Hij is 25 jaar lid van he